

Lucie Šilhová



PUBERTA
| STARÝ |
HOLKY

ANEB STAREJ SE O SEBE!

MOTTO

PUBERTA STARÝ HOLKY

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

MOTTO

Lucie Šilhová
PUBERTA STARÝ HOLKY – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

„Kdyby se každý staral o sebe,
bude o všechny postaráno.“

Lucie Šilhová

je moje **MOTTO**

Lucie Šilhová

**P U B E R T A
S T A R Ý
H O L K Y**

A N E B S T A R E J S E O S E B E !

© Lucie Šilhová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-6179-2 (1. zveřejnění, 2026)

ISBN e-knihy 978-80-267-6180-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-6181-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-6182-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

DOKUD NÁS SMRT NEROZDĚLÍ

NEBO ASPOŇ
DO PONDĚLÍ

...

Posmrtný rozvod

Kam se hrabe Neruda se svým slamníkem. I v manželství jednoho dne vyvstane otázka, kam s ním. Případně kam s ní? Že má jít tělo do hrobu zhuntované, jsme se s mužem shodli už na prvním rande při třetí lahvi sklepmistra. Ale do jakého hrobu? Ve dvaceti takové prkotiny neřešíte. Po padesátce se ale podobné myšlenky dostaví a potěší vás zhruba stejně jako preklimakterický syndrom.

Ačkoliv je manžel celkem galantní, v otázce odchodu na onen svět mi odmítá dát přednost. Přeme se o to od chvíle, kdy jsme se vzali. Já! Já! Já chci být první! Ale zase to nemusí být hned, zvedáme vzápětí zkřížené prsty k nebi. Jak ale léta přibývají, mnohem ožehavější se jeví otázka, kde nakonec spočineme. On má jasno. „V rodinném hrobě se nakonec najde místo i pro tebe,“ přeměří kriticky můj pas. Sice v duchu, ale já tenhle pohled znám.

Když si uvědomím, kdo všechno v hrobě spočine, obrácím se už teď. Svou tchyni ctím, je to přece babička mých dětí. Ale v jednom rovu s ní tlít nechci. Ta určitě neubere ani obrácená v prach. Jistě si najde příležitost, jak mi naznačit, že by moje urna potřebovala přežít

a věnec z loňska vyhodit. A nikdy nám nezapomene připomenout, že pozůstalí od sousedních duší chodí na návštěvu častěji a taky byli letos už třikrát u moře, zatímco my utratíme všechny peníze za knížky. Kdyby byly aspoň vkladní!

„To mi přece nemůžeš udělat,“ dělám na manžela psí oči a doufám, že budou fungovat stejně, jako když je na něj upře naše fenka Matylda. Fungují. Muž mi automaticky strčí pod nos plátek šunky. „Já nechci šunku, ale slib, že mě po smrti vrátíš tam, kdes mě sebral,“ nenechám se odbýt žvancem. Chci se vrátit k mojí babičce, k mému dědečkovi, strýčkovi, k mé rodině. Chci být mezi svými, ne s cizí famílií, kterou jsem vyfasovala jako bonus k těm třem lahvím. Sklepmistr byl sice označován jako výběrové víno, ale že větší konzumace výběr značně ovlivní, už etiketa neuváděla.

„Ale ty mi tady navrhuješ posmrtný rozvod,“ udělá na oplátku psí oči můj muž. Odolám pokušení poslat ho na místo, jako to dělám Matyldě, a raději ho podrbu na bradě a pak ještě na zádech. Slíbila jsem ti v dobrém i zlém, to máš pravdu. Ale jen dokud nás smrt nerozdělí.

Netratit na trati

Vdávala jsem se v tentýž rok, kdy se Sportovcem roku stal Josef Pribilinec. Kdo tohle jméno nikdy neslyšel, nazná, že jsem před oltářem stanula ukrutně dávno. Což stejně dobře vědí i ti, kteří fenomenální chodecké

výkony subtilního slovenského chlapíka pamatují. Já jsem taky podala fenomenální výkon. Ba co víc, ještě stále jsem na trati. A tak bych měla pár nápadů na změnu pravidel. Víím, že se to v průběhu soutěže nedělá. Ale v manželství by se to šiklo. A kdo se chystá teprve vstoupit, nechť bere moje zkušenosti jako inspiraci, co by také mohlo být – vedle majetku – předmětem předmanželské smlouvy. Navrhuji tyto body:

- * Každý z manželů má právo na jeden „játitoříkal/a“ výrok měsíčně. Nevyužité výroky se nepřevádějí.
- * V domácnosti bude vyčleněna maximálně jedna židle určená výhradně k odkládání oblečení.
- * Za výroky pronesené během skládání prostěradla s gumou nenese odpovědnost ani jedna strana.
- * Partner, který založí šuplík s předměty, „které se jednou mohou hodit“, je povinen alespoň jednou za pět let některý z předmětů skutečně použít.
- * Majetek nabytý během manželství zahrnuje i poslední kousek čokolády v kredenci.

Možná nebude snadné přimět obě strany k podpisu. Ale když to klapne, manželský dálkový pochod se obejde bez zbytečných obětí. Zato ta objetí...

Odposlechnuto



Když umřeš, ani o tom nevíš.
Ale pro ostatní je to těžké.
To platí, i když jsi debil.

Stalo se něco?

„Vést rozhovor se ženou, to je jako luštit jazyk starých Etrusků,“ vmetl mi jednou můj muž. Slova prý zná, ale jejich význam mu stále uniká, jak pravil znaveně po jedné večerní debatě:

On: „Je ti něco?“

Já: „Ne, proč?“

On: „Divně se tváříš a mám pocit, jako bych za to mohl já.“

Já: „Za co?“

On: „Nevím. Proto se tě ptám, jestli ti něco není.“

Já: „A co by mi jako mělo být?“

On: „Na to se tě právě ptám!“

Já: „Proč si myslíš, že mi něco je?“

On: „Už jsem ti to říkal. Divně se tváříš. A skoro nemluvíš.“

Já: „Vždyť spolu právě mluvíme.“

On: „Ale předtím jsi nemluvila. Jako by něco bylo špatně.“

Já: „Se mnou?“

On: „Nevím. Tak nějak obecně. S námi.“

Já: „Počkej! S námi je něco špatně? Odkdy?“

On: „Od té doby, co se takhle tváříš.“

Já: „Jak se jako tvářím?“

On: „Na tohle nemám, jdu spát.“

Já: „No, vidíš. A pak kdo tady nemluví...“

Ano, pánové, ve společnosti máte pořád navrch. Ale jak já to vidím, doma budete muset ještě trochu máknout.

Příběh ženy

Dlouhověčnosti je jen milosrdnější výraz pro stáří. Můj muž vždycky říkal, že stará může být jen knížka. Byl to jeho způsob protestu proti frajírkům lokálního formátu, kteří tak titulovali své manželky. Poslední dobou už to ale od něj neslychám. Možná mu přijde nepatřičné vyslovovat moudro o stáří a knížce tváří v tvář mým vráskám. A přitom teprve teď, ve věku PPP neboli padesát pět plus, dokonale sedí. Nejenom že mě má přečtenou, ale už jsem taky dost ohmataná. Nejspíš budu ale dobrá, protože se ke mně stále rád vrací. Jestli jsem pro něj zdroj zábavy, poučení, napětí nebo spíš děsu, ponechám raději stranou. Každopádně si mě nikdy nezapomene vzít na dovolenou, i když jsem mu už několikrát naznačila, že na vysokohorskou turistiku knížky moc nejsou. Jejich přirozené prostředí je přece v kavárně, v parku na lavičce, na dece u vody, v křesle, v posteli. V tomto ohledu se mnou není nejmenší problém. Můj muž je staromilec. Čtečku nepoužívá, není nad to si prý knížku pohladit, přivonět si k ní, držet ji v ruce. Tomu nemohu než přitakat. Ale nakonec mě osud příběhů ukrytých ve čtečce stejně nemine. Jednoho dne mi zkrátka dojde energie a zhasnu. Ale do té doby snad pár kapitol ještě uhraju.

S kým odejde manžel?

Naše domácí spotřebiče jsou jako holky v pubertě. Někdy neprovedou nic samy. Pozoruhodnou samostatnost prokázala jen pračka značky Tatramat s horním plněním, která za hlučného ždímotu vypochoďovala z koupelny do předsíně. Dál to na elektrickém kabelu nedotáhla. Před vchodovými dveřmi byla zadržena a vrácena sakrujícím manželem zpět tam, odkud přišla. Když tohle ostatní domácí spotřebiče viděly, pochopily, že jedině nemá šanci. Pokud odejít, tak aspoň ve dvou.

Když se začínal v médiích skloňovat pojem syndrom vyhoření, naše mikrovlnná trouba už ho měla za sebou. Sloužila nám dlouho a věrně, bez oddechu a nároku na odměnu. Jednoho dne ale pohár trpělivosti přetekl (myslím, že to bylo mléko) a mikrovlnka se zahalila do černého dýmu. Když to viděla varná konvice, jako by se v ní v tu chvíli něco sepnulo a vyhořela rovněž. Týden jsem chodila kolem automatické pračky po špičkách, aby nezvolila stejný program. Pak už mě přestalo bavit prát ponožky v lavoru a dovolená skončila. Odpočinek pračce prospěl, čisté prádlo produkovala ještě mnoho dalších let. Mezitím děti vyrostly a odstěhovaly se a pračka se nejspíš začala cítit nenaplněná, a tak odešla. Bohužel s sebou vzala i vysavač, který si sice dokázal poradit s kostičkami lega v útrobach, ale nikdy nepřenesl přes pytlík, že jsou nyní v kurzu frajeři bez sáčků. Žehlička to měla o dost jednodušší, protože v pravou chvíli dokázala upustit páru, aniž se

pozastavovala nad tím, že století plynného skupenství vody je už dvě stě let za námi. Moje chyba, že jsem si při nočním žehlení pustila přímý přenos z Poslanecké sněmovny. Když žehlička viděla ty hromady špinavého prádla propíraného na veřejnosti, raději spáchala sebevraždu pádem ze žehlicího prkna. Nabízelo by se, že se žehličkou odejde televize. Kupodivu ji ale po pár dnech následovala lednička, jež nevydržela proud vody stékající jí po zádech ze stropu. Partaji nad námi nejspíš odešel odpad i s instalatérem.

Jediný spotřebič, který funguje bez výměny už třicet let, je myčka nádobí, kterou supluje manžel. Občas sice prská a někdy stávkuje, ale nakonec se vždycky zase rozeběhne. Je to sice pomocník trochu náročný na místo, ale zase je bezdrátový a už od počátku se jevil jako primárně dotykový. Věřím, že při troše dobré péče mi vydrží ještě mnoho let. Jen se trochu obávám, co nebo koho vezme s sebou, až se rozhodne odejít. Něco mi říká, že digestoř to asi nebude.

Do poslední šediny!

Deset let manželství a dost? Na první pohled vypadá teze o ideální délce vztahu lákavě. Jenže jako každá výhodná nabídka dostává i tahle při bližším prozkoumání trhliny. Ani trochu se mi třeba nelíbí představa, že á deset let musím někoho přesvědčit, že jsem žádoucí, inteligentní a schopná, a když kynu, tak jediná z okna.

To všechno je sice pravda, ale vykládejte to někomu na prvním rande. Zvlášť, když padesátku jsem oslavila tak dávno, že si ji stěží vybaví i hipokampus. A že ten dokáže v paměti vyštourat věci! Třeba jak jsem před pětadvaceti lety vyslala manžela pro plyšovou opici, kterou si přála dcera k narozeninám. Vrátil se za několik hodin. Měl ji. A pořádnou. „Říkala jsi, že to má být hračka. A byla,“ smál se podroušeně a já pochopila, že o mužích se toho budu muset ještě hodně naučit. Ale rozhodně to nestihnou za deset let. Jestli chci provést opravdu seriózní výzkum, nemohu vyměnit vzorek pokaždé, když se mi okouká. Naopak, teprve potom to začíná být zajímavé! Vydržet s jedním mužem se rozhodně vyplatí. Nejen že dneska toho o mně ví víc než já sama o sobě, ale ten kus práce, který jsme na vztahu odvedli, nás obrovsky posunul. Sice jsme pořád jeden jako druhý přesvědčení, že máme ve všem pravdu, ale už oba víme, že někdy je lepší ji mít potichu.

Na první pohled

Jsou chvíle, kdy je třeba pohlédnout pravdě do očí zpříma. Takže jsem to vzdala rovnou bez boje, protože tady jsem opravdu neměla šanci. Byla totiž ve všech ohledech dokonalá. Svůdně klenutá, ani tlustá, ani tenká, tuku tak akorát přesně v těch místech, kde muži tuk oceňují. Příjemná na pohled a jistě i na omak, pokud bych se nechala unést. Ale když jsem viděla, jak omámila mého

muže, držela jsem se raději dál. Tady bylo zbytečné cokoliv říkat, protestovat, zapřísahat. To už se tak ženám někdy v životě stane, že jim nezbude než čekat, jak takové vzplanutí vášně dopadne. Bude mu pak aspoň ouvej z toho, že najednou zapomněl na celý svět? Na mě? Že mu v tu chvíli bylo jedno, jak se cítím? Ale rozuměla jsem mu. Protože ani já jsem nemohla nevnímat její krásnou vůni. Ta kombinace živočišnosti a smyslnosti nejspíš vycházela rovnou z ní, tohle žádná chemie nedokáže. A to nemluvím o věku, proti mně zatím bez jediné známky působení oxidačních procesů, kterým se tak nepěkně říká stárnutí. A ta barva! Tmavá a lesklá, jako kdyby se grilovala v žáru letního slunce. Zub času tady zatím neměl šanci, zato zub mého muže vypadá, jak rád by už už započal dílo zkázy.

A tak dřív, než mu ukápne slina na kravatu, popostrčím svůj tácek s klobásou před něj. „No tak sněz i tu moji...“ Na můj vkus ji popadl až příliš chtivě, ale ten pohled plný citu a vděku nakonec patřil mně. Láska prochází žaludkem, to je jednou jisté. Nakonec pro to máme i vědecký důkaz. Proč by jinak viagra byla pilulka, a ne třeba čípek?

Mimochodem, víte, co je nejlepší na sexu po dvaceti letech manželství? Když ho odložíte na zítra. Touto úvahou začíná i moje humoristická prvotina, již jsem napsala před deseti lety. Když manžel knížku ještě vonící tiskárnou otevřel, ani se nestačil pořádně začíst a už letěla do kouta. Pak si uraženě pustil televizi. Zaplať bůh, že ne rovnou plyn. Pokusila jsem se o smír

metodou, která spolehlivě funguje od dob, co Eva musela uklidit po Adamovi první ohryzek. Odkázal mě na zítřek. Totéž se opakovalo nazítří, ba i pozítří. Tak jsem zkusila metodu číslo dvě. Místo Evina jablka jsem mu nabídla hřích mnohem silnějšího kalibru. Zabralo to. Ostatně jako vždycky. Moje tvarohové buchty vyvolaly v manželově oku takovou jiskru, až nám málem chytly záclony. A propos, víte, co je nejlepší na sexu po třiceti letech manželství? Že každý může být poslední.

Odposlechnuto

Pes rozumí až dvěma
stům padesáti slovům,
na které je schopen reagovat.
To odpovídá mentální úrovni
čtyřletého dítěte. Kočka rozumí
všemu, co říkáte a chcete,
ale sere na to. To odpovídá
mentální úrovni ženatého
padesátníka.

Zatím bez nehod

Moje kamarádka by si občas přála vyměnit místo s rodinným vozem. „Když manžel přistoupí k autu, vždy mu láskyplně pohladí kapotu. Takovou něhu jsem v jeho očích viděla naposledy, když měl rýmu a povolal k lůžku děti, aby se s nimi před skolem rozloučil.“ U nás je to stejné. Ale nevadí mi to. Neměnila bych, byť auto dostalo přednost, když přišla řeč na to, komu z nás dvou manžel zaplatí facelift. Jsem nad věcí, protože vozy odcházejí, já zůstávám. Mně, na rozdíl od svých plechových lásek, muž toleruje nějaký ten šrám, ba i dolíček. Najeto už mám taky dost, o těžším podvozku ani nemluvě. Mám své nevypočitatelné vrtochy, bývám hlučná a občas je složité ze mě vymáčkout pořádný výkon. Na delších cestách vyžadují častěji odpočinek a taky spotřeba mi stoupla. (Hlavně zeleného veltlínu.) Být auto, už by mě dávno vyměnil. Zatím ale za trvání manželství vedu 5:1. Málo platné, stará láska nerezaví. Na rozdíl od starých kapot.

Kde nic není...

Můžeme nosit kalhoty a vlasy na kluka a kluci zase sukně a vlasy na holku. Můžeme se tvářit, že gender si je ve všem rovnější než rovnice, ale jsou situace, kdy pohlaví neschováme. Stačí se doma chvíli bavit o penězích a ono mrška hned začne vyčuhovat, vykukovat

a prosazovat si svou. Normální člověk přece nepůjčí peníze někomu, s kým chodí jednou týdně na pivo. Můj manžel by to udělal. Žena, tedy já, tomu jen těžko dokáže uvěřit, protože když o půjčku požádalo jejich společné dítě, muž dělal, jako by mu zaživa rvali žebro. A teď klidně strčí půl výplaty do kapsy prvnímu hejhulovi, který jde kolem?

Aha. Tak prý to není hejhula, ale kamarád v nouzi. Protože nemít z čeho zaplatit vstupenku na fotbalovou Ligu mistrů, to je těžká životní situace. A proč teda nebyl tak vstřícný, když o peníze žádal syn? To je přece něco úplně jiného, protože půjčit cizímu je jednoduché, ale půjčit vlastnímu složité. V tu chvíli jsem ztracená v překladu mužských emocí, pokud něco takového jako mužská emoce vůbec existuje. Vysvětlení je však prosté. A logické. Uznávám, v tom jsou chlapi dobří. Když peníze nevrátí kamarád, přestane být kamarádem. Ale co uděláme, když půjčku nevrátí syn? Já bych to riziko podstoupila. Můj muž ne. Debata je to však čistě akademická, protože peníze nemáme právě teď ani jeden. A navíc, o penězích se přece nemluví.

Kdo a kdy na tuhle blbost přišel? Nejspíš to byla zase Eva, která tušila, že Adam nebude mít pochopení pro fíkový list z vyšlechtěného stromu, když stejně dobrou službu udělá lupení z nejbližšího pláněte. A tak Adamovi překřížila ukazováčkem rty, že mluvit o takových prkotinách, jako je cena nového listu, je jednoduše neslušné. „Ptám se snad já tebe, kolik tě stál lístek do Edenu?“